

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отеца, освен чрез Мене.

**МОЛИТВАТА - ЗОВ ЗА ПОМОЩ
ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО
БОЖИЯТ ПЛАН**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА " "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

Stiftung WKG
Hohe Strasse 87.
D-53119 Bonn

Съдържание

Октомври/Ноември/Декември 2017 г., ISSN 1312-0409
Списанието се разпространява бесплатно

Молитвата - зов за помощ	4
Страхът предава, надеждата - ...	6
Надарен и подготвен	7
Къде е звездата?	11
Честито Рождество Христово!	12
Спасени чрез страх	16
Корените на злото	18
Защо можем да вярваме на Библията?	19
Божият план	21

Пейте Господу нова песен,
Пейте Господу, всички земи.
Пейте Господу,

Благославяйте името му,
Благовествувайте из ден в
ден извършеното от Него
избавление.

Възвестявайте между на-
родите славата му,
Между всичките илемена
чудесните му дела.
Защото велик е Господ и
твърде достохвален,
Достопочтаем е повече от
всичките богове.

Защото всичките богове на
илемената са нищожества;
А Иеова е направил небесата.
Пред него са блъсък
и величие, Сила и красота
в светилището му.

Отдайте Господу слава и
сила; Отдайте Господу слава
и влезте в дворовете му;
Принесете приноси
и влезте в дворовете му.
Поклонете се Господу в
света премяна;

Треперете пред него всички
земи. Кажете между наро-
дите: Господ царувва;
А и при това вселената е
утвърдена та да не може
да се поклати. Той ще съди
илемената с правота.

Нека се веселят небесата
и нека се радва земята.

Нека бучи морето и всичко
що има в него. Нека се раз-
веселят полетата и всичко,
което е на тях:

Тогава ще пеят от радост
всичките дървета и гората
Пред Господа, защото Той
иде, Защото иде да съди
земята; Ще съди света с
правда, И илемената във
верността Си.

Псалом 96

ЖИВОТ И УЧЕНИЕ на Исус Христос

Едно име не слиза от амвоните на църквите.

Едно име дава импулс на милиони човешки сърца и ги води към святост.

Едно име остава неизлечими следи в историята на човечеството и я разделя на стара и нова ера.

Едно име сплотява хората и ги прави братя.

„И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между човечите, чрез което трябва да се спасим“ (Деян. 4:12).

Но кой е Исус? Велик хуманист, изпратен от небето, Учител, Мъдрец и ПРОРОК над всички пророци. Всичко това е само част от истината. Исус е преди всичко Спасителят на човечеството от злото и от смъртта. Приемайки Го за такъв, ние получаваме спасение. Това е основното учение на Библията.

Цялото учение на Исус Христос се съдържа в проповедта Mu, произнесена на Планината на блаженствата.

„Блажени нищите по дух, защото е тяхно небесното царство“

Блажени са, защото чувстват своята човешка немощ и искайки от Бога - получават. Стават притежатели на духовни богатства, надвишаващи по стойност всякаакви материални блага.

„Блажени скърбящите, защото те ще се утешат“

Скръбта, за която Исус говори,

е искрената, сърдечна скръб за греха. Докато сме били обичани от Бога с неизказаната нежност, сме показвали с живота си постоянна неблагодарност и упорство. Отхвърляли сме своя най-добър Приятел, презирали сме най-скъпия ДАР от НЕБЕТО, и отново и отново сме разпъвали в себе си Христос.

Скърбящите ще победят греха само със сила от Бога и утеша ще почива в сърцата им.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята“.

Силни по дух, с благородна душа, владеещи себе си при всяко обстоятелство, извисени, но без парадиране и външна показност - такива ще бъдат поданиците на новата земя.

„Блажени които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се насятят“.

Не за живот и за земно щастие, а гладни за справедливост и за правда в собственото си сърце.

„Блажени милостивите, защото на тях ще се показва милост“.

Бог не постъпва с нас според заслугите ни, не пита дали сме достойни за Неговата любов, а ни я подарява, а в лицето на Христос ни дарява и Самия Себе Си. Неизмерима и необяснима е Божията доброта. Милостивите са Новите истински сърца.

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“.

Бог знае мислите и молитвите ни...

Чистите по сърце живеят добре както тук, на този свят, така и в Божието присъствие.

„Блажени миротворци, защото те ще се нарекат Божии чада“.

Тези, които чрез незабележимото влияние на един тих живот изявяват християнската любов, те водят чрез слово и дело хората към Бога и към святостта.

Бог е миротворец.

„Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство“.

Тези гонени и мразени през всички векове души страдат не само поради извършените грехове, а поради правдата, която обичат и притежават. Защото правдата е светлина, която дразни беззаконниците, разкрива и изобличава душа им. Любов към Бога прави страданието сладко.

Исус формулира златното правило, което следва да изпълва живота на всеки един човек:

„И тъй, всяко нещо, кое то желаете да правят човечите на вас, така и вие правете на тях; защото това е същината на закона и пророците“

(Мат. 7:12). □

Молитвата - Зов за помощ

За някои думата молитва има привкус на задължение, на работа, която верните християни трябва да изпълняват. Някои обясняват, че молитвата е нещо, която трябва да се прави седем пъти дневно, или три пъти дневно, или през цялата нощ, или още при разсъмване, или най-малко два часа дневно, с което тези хора желаят да следват примера на една или друга известна личност. Смятам, че християните трябва да се молят не поради някакво задължение, а поради лично изпитваната необходимост от това. В крайна сметка думата „молитва“ произхожда от „моля се“. За нас няма библейски заповеди, според които да се молим по определено време и начин. Ние не сме призовани да следваме примера на Христос, Който се моли една цяла нощ, или този на Данаил, който винаги се молеше в посока Ерусалим.

Но всички места от Библията посочват, че Божият народ се моли. Ние не сме призовани да се молим в някакво определено време, но по всяко време (1. Сол. 5:17; Ефес. 6:18). Не ни е заповядано да сме на колене или прави докато се молим, нито да лежим на земята.

Защо толкова много молитва?

Молитвата в най-обикновения си смисъл е молба. Еврейските и гръцките думи за молитва основно означават „моля се“. Винаги, когато молим Бога за нещо, ние отправяме някаква молба към Него - и е правилно да Го молим. Павел призовава филипяните да се молят за всичко, което иска (Фил. 4:6).

Това е причината поради която ние трябва да се молим: трябва да молим Бога за нещата, от които се нуждаем. Колкото по-добре се познаваме, толкова ни е по-ясно, че ние сме ужасно много нуждаещи се хора. Сами нищо не можем да направим. Ако желаем да направим нещо, което си заслужава, трябва да потърсим Божията помощ.

Молитвата е вик за помощ. И понеже потребностите ни никога не свършват, то и молитвите ни не трябва да престават.

В молитвата признаваме, че не сме достатъчно силни, за да преодолеем всичко сами.

Разчитайте на Бога

Грях е да разчитаме на себе си. Аргументо е, че дребните същества да мислим, че можем да направим всичко, което си пожелаем, че можем да контролираме съдбата си, че можем да решаваме сами кое е правилно и кое не е. Истината е, че ние хората не притежаваме нито мъдростта, нито силата за това. Вселената съществува единствено, защото Иисус я носи чрез силата на Словото си (Евр. 1:3). А ние съществуваме единствено, защото нашият Създател задоволява потребностите ни (Деян. 14:17).

И въпреки това (говоря от опум), гори вярващите понякога забравят, че всяка минута се нуждаят от Бога; и ние можем да изкараем цял ден без да се сетим да благодарим за това, което Бог прави за нас. Той ни подкрепя гори тогава, когато Го пренебрегваме.

Дори, когато сме в затруднение, ние продължаваме да се опитваме да отстраним проблемите си със собствени сили и стратегии, вместо да осъзнаем, че би трябвало да споделим с Бога в молитва всичките си нужди и желания (Фил. 4:6). Държим се така, като че ли всичко зависи от нас, а всичко в действителност зависи от Бога. Той познава потребностите ни, и желае да разчитаме на Него.

Нека бъдем благодарни, че Святия Дух се намесва, особено когато сме толкова безумни и не се сещаме да се молим за себе си (Римл. 8:26-27). Святият Дух се застъпва за нас и ни помага по начини, за които не подозирате. И така, когато ние пропускаме да се молим постоянно, Святия Дух

се застъпва за нас. Но въпреки това, не можем да прехвърлим всички молитви на Святия Дух и оставим само Той да говори, докато ние продължаваме да си живеем нехайно.

Ние трябва да се молим. Ще сме по-радостни, по-малко стресирани, и по-изпълнени, ако успеем да запомним, че живеем в Божието присъствие защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както и някои от вашите поети са рекли: „Защото дори Негов род сме“ (Деян. 17:28). Колкото повече знаем за Бога, толкова по-добре ще разбираме живота си; понеже Бог формира необходимата рамка на нашите взаимоотношения. Когато разглеждаме живота в контекста му, ще го виждаме в пълна яснота.

Всички ние знаем, че Бог не е никакъв дух-слуга, който изпълнява всяко наше желание. Това е така, понеже ние много често не разбираме, от какво въщност се нуждаем. Ние може да се молим за освобождение от никакво тежко изпитание, но Бог използва това изпитание, за да ни даде нещо по-важно от временно благосъстояние.

Ние може да се молим някой наш съсед да дойде при Христа (трябва да имаме подобни желания), но Бог знае, че все още не е дошло времето за това. Възможно е Бог да иска да види, че вземаме живота на този човек още повече присърце.

Честно казано, в този свят много неща са несправедливи, че имаме толкова много поводи за молитва: за нас, за църквите си и за този свят. Имаме много неща, които можем да се молим.

Молитвата е нашият вик за помощ. В молитвата признаваме, че не сме достатъчно силни, за да преодолеем всичко сами. Чрез молитвата потвърждаваме съществуването на връзката между нас и Бога - едно взаимоотношение, в което Бог е обещал да задоволи потребността ни и да ни благославя по начини, които Той счита за най-подходящи. Молитвата е акт на уважение към Бога, понеже заключава в себе си, че Бог има сила и може да Му се доверим.

Благодарност

Бог задоволява потребностите ни и е уместно да благодарим за това, че го прави. Всяка гълътка въздух, които поемаме е Негов подарък. Цялата красота на природата е подарък от Него. Цялото прекрасно многообразие, което можем да видим, чуем и помиришем е подарък от Него. Нашите разговори с Бога трябва да включват както благодарност, така и молби.

Когато благодарим на Бога се подсещаме за мястото си във Вселената - място с голяма чест,

цел на Божията милост, и място на зависимост от любовта Mu. Изказването на благодарност ни помага да разберем кое сме и защо съществуваме; напомня ни, че Вселената функционира по-ради подаръка Mu.

Някой може да каже: Това вече го знам. Защо трябва да продължавам да го казвам?“ Смятам, че трябва да го казваме дори само, за да осъзнаваме всичко това; прекалено лесно е да прекарваме ежедневието си без действително да осъзнаваме, че животът ще върви по-добре, ако се подсещаме, че той ни е подарък. Това потвърждават и Библейските заповеди, в молитвите си непрестанно и за всичко да бъдем благодарни на Бога (1. Сол. 5:17-18).

В молитвата признаваме, че не сме достатъчно силни, за да преодолеем всичко сами.

Библията ни призовава още да бъдем издръжливи когато се молим и отново и отново да представяме своята молба. Чрез вяра знаем, че Бог ни е чул още първия път и знае за сериозността ни и без да познава издръжливостта ни. От това заключавам, че заповедта Mu да постоянстваме в действителност е за наше добро. Отново и отново трябва да си изясняваме, в какво се състоят желанията на сърцето ни.

Това не означава, че молитвата е само начин да говорим със себе си или да се подсещаме за абстрактни истини. Не, Святото Писание уверява, че молитвата е автентичен разговор с Бога. Молитвите ни се издигат до небето и Бог наистина ги чува и им отговаря. Благодарността ни наистина стига до Бога.

Ние непрестанно трябва да благодарим на Бога за това, което Той ежедневно прави за нас, и за дадените ни в бъдеще обещания, както и за онова, което Христос вече е извърши за нас, за да подсигури нашето бъдеще.

Благодарността ни към Иисус Христос съвсем естествено води до това, ние да посветим живота си в послушание на Божията воля. Желаем много бързо и с доверчива лоялност да отговорим на Този, Който толкова много ни обича.

Съществуването ни, радостта ни, забавленията ни и духовното ни здраве зависят от ежедневното благоразположение на Бога към нас посредством Иисус Христос. Има много неща, за които трябва да сме благодарни - наистина всичко, което имаме или някога се наяваваме да имаме - всичко е подарък от Бога, за което трябва да

сме Му благодарни.

Благодарността ни трябва да включва съвященото ни за това, кой е Бог. Тук молитвите ни сливат в едно благодарността с хвалението. Ние хвалим силата Му, мъдростта Му, милостта Му, красотата на любовта Му. Хвалим Го за това, което Е, а не за това, което ни дава; защото в действителност Той ни дава Себе Си.

Моят зов за помощ

И най-накрая, мили приятели, желая да Ви помоля да се молите за местната си църква. Необходима е Божията сила, за да се отличава църквата Ви за Божието царство сред общество. Нуждае се от Божията помощ, за да работите заедно да се захванете с невъзможното. Вие трябва да се молите.

Молете се за местния ръководител на църквата Ви. Молете се и за онези, които водят хвалителната група - те се нуждаят от Божието благословение. Онези, които говорят, трябва да

говорят Божието слово (1. Петр. 4:11), а това не може да стане посредством човешка мъдрост.

И се молете за мен. Дори и най-надарения човек не би бил способен да върши работата, която Бог очаква от мен. Аз се нуждая от Божията помощ и се моля за това, и я получавам. И както Павел призоваваше църквите си да се молят за него (Кол. 4:2-3, и т.н.), така и аз Ви моля да се молите за мен. Личните ми проблеми и затрудненията, които имам в службата си сочат за това, че се нуждая от Божията помощ. Всички ние имаме нужда от помощ. Всички се нуждаем от молитвата.

Йозеф Ткач

СТРАХЪТ ПРЕДАВА, НАДЕЖДАТА – СПАСЯВА

Живеем в трудни времена. Божието Слово често говори за страдания: „и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало откак народ съществува до онова време; и в онова време твоите люде ще се отърват, - всеки, който се намери записан в книгата.“

Мнозина са изпаднали в дълбоко страдание и безпокойство. Милиони живеят в ужаса на днешните травми!

Но не и християните. Ако сте поканили Исус да поеме управлението на живота ви, ако сте Го помолили името ви да бъде записано в Книгата на живота; няма причина да се страхувате. Два стиха го показват ясно:

„И ако не се съкратяха ония дни, не би се избавила ни една твар, но заради избраниите ония дни ще се съкратят“ (Мат. 24:22).

„А в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоите люде, ще се подигне; и ще настане време на страдание каквото никога не е бивало откак народ съществува до онова време; и в онова време твоите люде ще се отърват, - всеки, който се намери записан в книгата“ (Дан. 12:1).

Страхът от смъртта, от разрушенията, от антихриста не подхожда на мира в един християнски ум. Исус Христос е нашият Посредник, проникна в потока на историята, за да ни спаси.

Може да бягаме за живота си - това правеха Мария, Йосиф и Исус.

Може да се крием недохранени в пустинята - така бе с Илия.

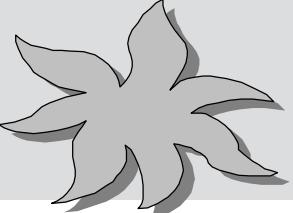
Не се страхувайте - имаме Спасител, Комуто можем да се доверим.

Страхът предава!

Надеждата спасява!

Наадрен и подготвен

“Идете проче, и научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал; и ето Аз съм с вас през всичките дни до свършата на века” (Мат. 28:19-20).

В тези думи се съдържат три-те аспекти на мисионерската дейност:

- търсене на човека,
- разясняване на спасителните истини и
- обучение за тяхното приложение в живота.

Изпълнението на това велико поръчение не може да се осъществи без наличието на духовни дарби и без отделяне на време за подготовка и обучение.

Духовните дарби са сред приоритетите на Божия Дух. Според думите на апостол Павел „на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза“ (1.Кор. 12:7). Каква ще бъде дарбата, това решава Святият Дух. От нас се изисква да я схванем и подобно на добрият слуга от притчата за талантите (Мат. 25:14-23), да я развиваме.

По този начин усилията на волята са насочени към Бога и към човека, т.е. натам, където могат да се постигнат много добри резултати и личността да се почувства пълноценна.

Дарбите създават предпоставки не само да обръщаме погледа си към Иисус, но да обръщаме погледа си към нашите братя и сестри, като изпитваме нужда от тяхната помощ.

Тази непрекъсната зависимост един от друг засилва обичта и уважението, дължимо на наши-те близки и ни помага да се чувстваме пълноправни членове на едно голямо семейство.

Чрез дарбите човек най-често изявява личността си и се интегрира в обществото. Зато-ва е важно да знаем с каква дарба ни е дарил Бог. Как може да стане това?

Трудно е да се обхватят всички нюанси на личната връзка между човека и Бога.

Могат обаче да се посочат четири задължителни етапа, през които Божието чадо минава докато открие своята дарба. Те присъстват и в биографийите на библейските герои и следователно имат общовалиден характер.

ПЪРВИЯТ ЕТАП обхваща духовната подготовка. Новият Завет ни я представя като извъряването на един лъкату-щещ път, който започва с тер-занията на бъдещите апостоли относно обещания Месия и въ-жделенията им за месианско-то царство, след това се вие около грешки и болни амбиции и минава през изповеди и еже-дневно покаяние; през надежда и отчаяние; през вяра и съм-нение; през трепетите на оби-

чащо Христа сърце, докато до-стигне до стаята на горницата, където са събрани учениците очакващи „обличането им със сила отгоре“ - изливането на Святия Дух.

Това е пътят на освобожда-ването от различията и от же-ланието за господство, а също и пътят към предаване живота си на Бога. Това е пътят на ус-тановяване на постоянно об-щение с Христос, незамъгля-вано от дръзките претенции на човешкото себелюбие и гор-дост.

ВТОРИЯТ ЕТАП е свързан с изследването на Божието Слово. Когато с молитва в сър-цето отваряме страниците на Библията и търсим отговор на въпроса за нашата дарба, по време на четенето и Святият Дух може да насочи внимани-ето ни към съвет, случаи или просто изказване, в което да видим себе си. И ние трябва да Го молим за това.

ТРЕТИЯТ ЕТАП засяга на-шата готовност да се включим в различните дейности на цър-квата: „Защото Бог е, Кой-то, според благоволението Си, действува във вас и да желае това и да го изра-ботвате“ (Фил. 2:13).

Ние трябва да се вслушваме в този вътрешен глас и от опит да видим къде най-добре се реализираме, къде сме пълноценни.

ЧЕТВЪРТИЯТ ЕТАП е самото отношение на църквата към нас. Крайното потвърждение на дарбата идва от църковното тяло! Много често се случва по-лесно да разпознаваме дарбите на другите, отколкото нашите собствени.

Прави силно впечатление факта, че апостол Павел започва дейността си като такъв едва тогава, когато дарбата му бе потвърдена от църквата (Деян. 13:1-3).

Няма нищо по-вълнуващо и по-удовлетворяващо от това, да знаем, че сме засели мястото или службата, която Бог е отредил. Какво благословение е за нас да използваме за Божията служба особения дар, който Христос ни е дал чрез Святия Дух.

Христос копнее да сподели с нас дарбите Си. Днес можем да приемем поканата му и да открием какво могат да извършат те в един изпълнен с Неговия Дух живот.

В различието на дарбите има нещо общо - целта. Иисус я определя като годност да бъдем Негови свидетели:

„Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята“ (Деян. 1:8).

Всеки вярващ трябва да може да свидетелства за своята вяра, споделяйки разбиранията си. И това свидетелство трябва да се дава по най-добрият начин.

Така стигаме до проблема за развитието на духовните дарби. Тук също се изисква старание и грижа. Но първото най-

важно нещо е да се схванат някои принципни положения в общуването с хората, които правят свидетелстването успешно и ненатрапчиво.

Усвояването и практикуването им развива духовните дарби и улеснява Божия Дух в работата му за човешкото спасение. Затова нека ги разгледаме поотделно.

ХЛОПАЙ НА ВРАТАТА НА ЧОВЕШКОТО СЪРЦЕ

„Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене“

(Откр. 3:20).

Колко повече това се отнася за нас?

В желанието си да спечелим хората за Христа много често допускаме груби грешки: да говорим така, сякаш сме ги притиснали до стената и за тях няма друг изход, освен да повярват. Това е „блъскане“ и „разбиване на вратата“ и е в пълно противоречие с Иисусовия пример. А как се хлопа на човешкото сърце?

Първо, като вникнем в личната нужда. За самарянката това бе нуждата от „живи вода“ и Иисус започна да говори за нея.

За Неаман беше нуждата от лечение, и Елисей започна проповедта си от тук.

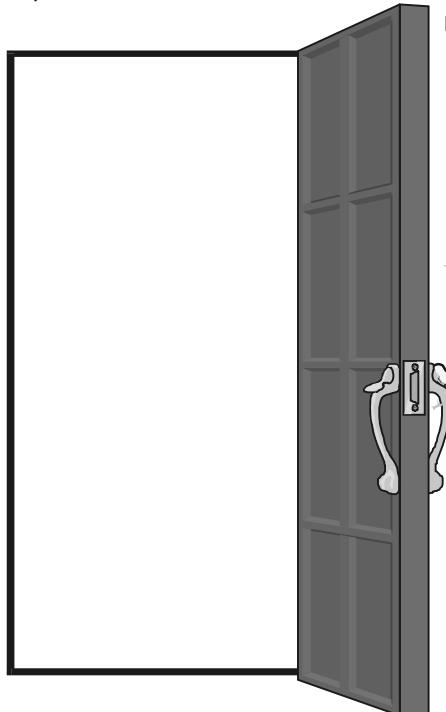
За учениците тя бе свързана с риболова и с мястото, което заемат в обществото, затова Иисус им напълни мрежите и ги покани да вървят след него, за да станат „ловци на човеци“ и да седнат на първите места в Неговото царство.

Какви са нуждите на нашите приятели - това трябва да открием и оттук да започнем свидетелството си за Христос, като личен Спасител.

Хората трябва да разберат, че Иисус е единственото решение на техните неразрешиими проблеми!

Второ, когато представяме Иисус като отговор на техните нужди, трябва да го правим постепенно и словото ни да се движи по ясно очертан възможнието план.

Трябва много да се пазим от едно доста неприятно явление, което наричаме „самозапалване“ то се получава,

когато човек започне да говори за Иисус, но вместо да има предвид реакциите на другите и да държи сметка доколко те го разбираят и съответно - къде трябва да ги доведе, той се „самозапалва“ от собствените си думи, започва да се пита и да си отговаря, скача от тема на тема и спира чак когато е казал всичко, което знае.

В онзи момент изобщо не се

държи сметка нито за времето, нито з а кон- к - рет-ната нужда, нито за информа- ционната обременен- ност, която може да настъпи.

Планът, по който се движим в

свидетелствуването трябва да е съобразен с петте момента във вземанието на вестта:

- 1) привличане на вниманието
- 2) създаване на интерес
- 3) превръщане на интереса в горещо желание
- 4) утвърждаване на горещото желание в убеждение
- 5) превръщане на убеждението в решение.

Класическият пример в това отношение е разговорът на Иисус със самарянката (Йоан 4:5-30). Вижте как Той привлича вниманието й с молбата „Дай ми да пия“, после създава интерес чрез проблема за „живата вода“ и го превръща в горещо желание. Забележете, че до този момент Иисус не открива изцяло личността Си, нито пък споменава нещо за

Своята мисия и бъдеща жертва, а съсредоточава Словото Си единствено върху нейната нужда, въпреки че това Го прави не много ясен. Чак когато се откри, че има и една много по-голяма нужда и самарянката засрамена пожела „да се затвори тъмната страница от нейния живот, чак тогава Иисус представи Себе Си като обещания Месия и желанието много бързо се превърна в убеждение. А след това дойде и решението самарянката да остави съдовете и да се върне в града, за да разкаже, че е разговаряла с дългоочаквания Месия.

ВЪРВИ СЛЕД СВЯТИЯ ДУХ

Илюстрацията за пътника, който хлопа на вратата на сърцето, ни открива и друга важна закономерност. Святият Дух работи със всеки човек, като създава случаи в живота му, поставя го в определени ситуации, открива неща недостъпни за разума, внушава идеи, измъква от непредвидени опасности. Всичко това се натрупва в съзнанието, като особено преживяване.

В повечето случаи личността не може да си обясни на какво се дължат тези явления, но ги помни до смъртта. За да бъде обаче Божието дело доведено до край, трябва да се включим и ние чрез разяснение и чрез това, което сме научили от Словото. По този начин Бог навлиза в духовния свят на човека без да го заставя от позицията на чудото да бъде приет в сърцето. Оттук се вижда колко е важна нашата роля в спасителния план, като продължители на Божието дело за всяка конкретна личност.

Затова свидетелствуването за Христа трябва да бъде съобразено с действията на Святыя Дух върху личността.

Но как да разберем Неговите посещения в живота на човека?

Отговорът е много лесен - като го оставим сам да ги сподели с нас.

Затова:

- 1) Предразположете човека да разкрие своите терзания и жизнената си философия.
- 2) Спрете вниманието си на неразгаданите случаи в неговия живот, колкото и парадоксални да ви изглеждат. Не забравяйте, че Бог не се разкрива изведнъж, а постепенно.
- 3) Не бързайте да оценявате странните явления, защото често пъти, за да запази правото на избора и да навлезе дискретно в съзнанието на човека, Бог използва неговите представи, а понякога дори атрибути на фалшива религия (спомнете си за мъдреците, които движени от звездите - тъй като бяха астролози - дойдоха да се поклонят на Младенец).

ИЗДИГНЕТЕ ИСУС

„А всеки, който вярва в Него (да не погине, но) да има вечен живот“ (Йоан 3:15). Както Мойсей издигна змията: „Моисей направи медна змия и я тури на най-високата върлина; и когато змия ухапеше някого, той, като погледнеше на медната змия, оставаше жив“.

Иисус трябва да бъде издигнат, защото Неговата личност е извор на живот и сила. Груба грешка би било, ако първо се издигат нравствените Му изисквания. Представете Иисус в Неговата красота и пленителност. Убедете хората, че Той е жив, стимулирайте мисленето и чувствата им да Го търсят и да се молят, за да видят, че ис-

тината е близо до тях!

Това е нашата задача в този свят!

„И тъй от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога“

(2 Кор. 5:20).

Не събaryйте старите представи, преди да си изградил нови.

Това е изключително важен принцип, защото съблудаването му показва доколко уважаваме свободата на человека и доколко ценим неговата личност с всичките й особености. Директно и грубо атакуване на фалшиви представи като поклонение на икони, почитане на светци и т.н. е метод, който няма нищо общо с Христовия. Забележете, че Исус прие да съжителства дълго време с разбирането на учениците, че ще основе едно земно царство, като освободи Юдея от римското владичество. Дори съобрази проповядването си с фалшиви представи.

Той разкри Себе Си пред учениците на фона на техните погрешни мнения и амбиции и те Го обикнаха. И след като Го опознаха, дойде времето да се разрушат старата постройка и духът им да се пресели в новата, създадена от разбиранятията за Небесното царство.

Всеки път, когато събaryме с желязната логика на аргументите и доказателствата фалшивите представи за Бога и Неговия план с нас, трябва да помним, че това е изкореняване на човешките чувства; разместване на душевни пластове – истинско катастрофално земетресение в душата на человека. Личността остава без опората си в живота и е принудена да зънне на открито. Затова бъдете внимателни! Това е изключително важен момент! Оста-

вете Божият Дух да ви води и насочвайте усилията си в изграждането на новите представи. Тогава ще бъдете свидетели как самата личност ще се откаже от погрешните си становища.

ПРЕЖИВЯВАЙ ИСТИНИТЕ СЪС СВОИТЕ СЛУШАТЕЛИ

Библейските истини се разбират едва, когато се преживеят и осмислят. Те са истини, насочени най-вече към съвестта и волята. Затова възприемането им не става само с разума, а преди всичко е дело на личния опит.

Свидетелстването за Христа изиска и това, да позволим на хората да видят как практикуваме вярата си и как Христовите изисквания ни носят мир и радост. Така те ще разбират и споделения им опит, че Божиите заповеди не са бреме, а необходимост за развитието на духовния живот.

Да следваме тези принципи, означава да мислим за человека с всичките му особености по отношение на възприемането на вярата в Бога, да бдим над неговите чувства и да се грижим за израстването му. Да се приобщаваме към съвета на Яков да търсим и развиваме с цялото си сърце Божията мъдрост, която „слиза отгоре“: „*Но мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицемерна. А плодът на правдата се съе с мир от миротворци-те*“ (Яков 3:17-18), и само тя може да ни помогне да видим ценностите на един погубен от греха свят и с много такт и грижи да продължим делото на Божията благодат.

„Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде:

*Чудесен,
Съветник,
Бог могъщ,
Отец на вечно-
стта,
Княз на мира“.*

Исаия 9:6

*“Той ще бъде велик, и ще се нарече Син на Всевишния;
и Господ Бог ще Му даде престола на баща Му Дави-да.*

Ще царува над Якововия дом до века; и цар-ството Му не ще има край.“

Лука 1:32-33

КЪДЕ Е ЗВЕЗДАТА?

Исус е представен в Библията като утринна звезда. Какъв е смисълът?

Исус е представен в Библията с много имена. Наречен е Исус (Спасител) и Христос (Месия), наречен е също Емануил (Бог с нас) и Божий Син.

Паралелно с тези главни имена в Словото Божие има редица образни имена, като: Добрият Пастир, Вратата, Пътят, Истината, Лозата, Хлябът на живота, Божият Агнец, Лъвът от Юдово-то племе. Има и други имена като: Логос (Слово). В Откр. 22:12 Той е Утринната звезда.

Когато се споменава звезда, тогава си спомняме за звездата, която довела мъреците до Ерусалим, а после във Витлеем. „Видяхме звездата Му“ - казват те.

СВЕТЛАТА УТРИННА ЗВЕЗДА

Сияеща в небето, далеч назад във времето, тя винаги е съществувала, още преди да е имало земя. Тя символизира вечния произход, върховната власт и сила на Исус. Чудото е, че небето посещава земята в лицето на Исус.

Той е вечен - ние сме смъртни.

Той изва, за да умре на кръста, за да ни върне вечния живот. Той е велик, мощн, Той е универсален.

Звездите принадлежат на целия свят, те блестят за целия свят. Не се занимава с граници, социални разделения.

Така и Исус е Господ на всички хора без всякаква разлика (Йоан 12:32).

Исус Христос е Творец и заявява, че е Светлата Утринна Звезда.

Много звезди светят на небето, но не с един и същи блясък. Славата на Господа е уникална.

Ние видяхме в Христос - заявява апостол Йоан - светлината на един живот без сянка, без мо-

рално осквернение, без грях.

Видяхме една любов, смирене и търпелива. Видяхме красотата на една съвършена връзка с Бог-Отец.

Така, бидејки светлата звезда, Той води човечите, отклонилите се в сянката на гибелта. Те гледат към Него, както морякът гледа звездите.

Християнският живот обхваща две неща. Едното ни кара да се завърнем към самия себе си - това е покаянието. Другото ни кара да гледаме към Исус, за да получим прощение и изобилен живот - това е вярата. Така Исус, след като се е родил във Витлеемската ясла, може и иска да се роди в нашето сърце, за да ръководи живота ни. Един християнин е казал: Дори Христос да се роди хиляди пъти във Витлеем, ако не се е родил в твоето сърце, ти си осъден”.

Впрочем тя блести още и когато настъпи денят, и когато всички други звезди са угаснали. Дори и когато старата земя ще е изчезнала, Исус ще бъде жив в славата Си.

Исус дарява вечен живот на всички хора, когато вярват в Него. Ако сме свързани с Него чрез вяра и любов, ще живеем в този нов свят, който впрочем вече е започнал в сърцата ни!

Ние сме тук долу, направени от пръст. Той е там горе, блестящ от светлина. Той добие да ни спаси, да ни изтрягне от нашето човешко състояние на смъртни. Слезе от небесата, за да ни издигне със Себе Си във Вечността.

Ако сме винаги с Него, един ден ще бъдем като Него - блестящи като звездите в небето на благодатта, Божието небе!

Честито

Рождо

„И когато бяха там, навършиха се дните ѝ да роди. И роди първородния си Син, пови Го и положи Го в ясли, защото нямаше място за тях в гостилницата“ (Лука 2:6-7).

В тези 5-6 реда Лука побира разказа за най-великото събитие в историята на човечеството. Сам Бог слиза между хората. Сигурно не е било лесно за евангелиста да се пребори с изкушението да пише подробно нещо. Но малкото думи предпазват от излишна сантименталност, от злоупотреба, от евтини ефекти. Обаче дори тези малко на брой, но богати на смисъл думи често са били, и са използвани консуматорски като повод един път в годината човек да си сложи маската на християнското целомъдрие. Аз обаче се питам: Нима все още някой може да мисли по този начин? Не били било по-добре, ако човечеството беше лошо един ден в годината, а през всичките останали 364 дни - добро? Защо трябва да бъде обратното и ние да приемаме това за нормално?

В Евангелието от Лука 2:2 се казва, че нямаше място за тях в гостилницата.

Няма, макар че за някоя важна личност, сигурно би се намерила една стая. Става обаче дума за Иисуса и за Него вратите са заключени. И зад вратите са хората заети със своите интереси и своя egoизъм. Няма място за Иисус. Оставят Го извън града, а по-късно Го разпъват - отново извън града. Хората днес се научиха на по-добри обноски, но и сега те не се чувстват удобно в присъствието на Бога. Не Го оставят вече отвън, но се стремят всячески да Го обезвредят.

Често Иисус е представян само като мъничко детенце. Каква не-жност съужда едно новородено!

Другата често срещана представа за Иисус е разпънат на кръст, сякаш за да не ни тревожи повече.

Колко пъти сте срещнали Иисус - Владетелят на вечноността и все-

Христово!

ест вс

мира, представен в цялата Му мощ, слава и величие? А именно това би било най-точното представяне на Христос.

Но за много хора Исус или е детенце или мъртъв. Той води не-бесната църква, а на земята човек си имаме други водачи - видими. Какъв парадокс!

Исус дойде на тази земя, за да даде светлина. Но хората отдавна са забелязали, че за тях тази светлина е неудобна, защото прави видимо всичко. Тя не се поддава на ограничения, като например да бъде само орнамент на коледното дърво. Това е светлина, която задължава. Хората обаче не обичат да рискуват. Не искат да допуснат тя да проникне в живота им.

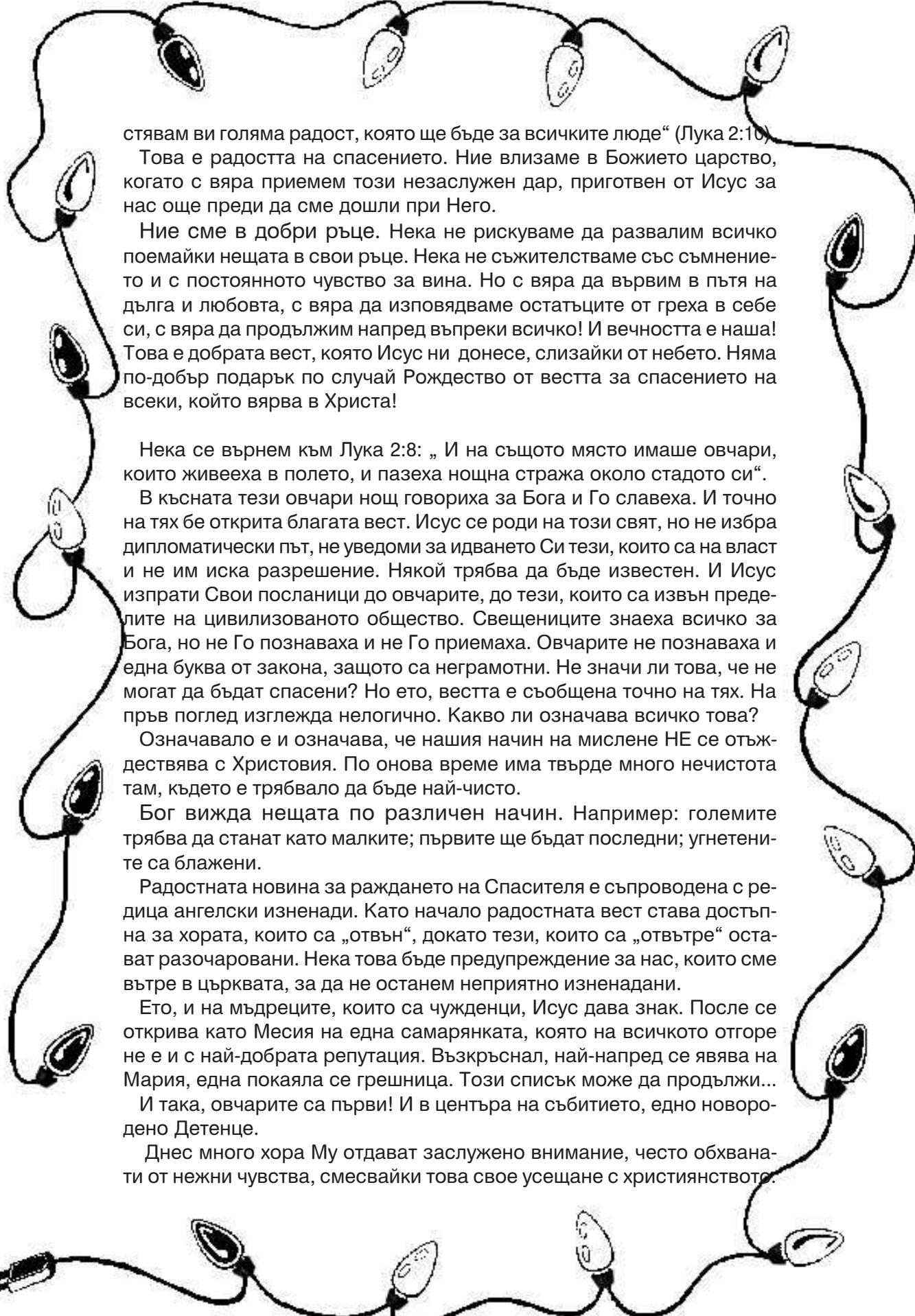
Нека да прочетем и следващите стихове в Евангелието от Лука за оповествяването на овчарите: „И ангел от Господа застана пред тях, и Господната слава ги осия; и те се уплашиха много. Но ангелът им рече: Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде“ (Лука 2:9-10).

Чуйте, Исус е дошъл, за да ни донесе голяма радост! Жалко, че често забравяме за това. Дошъл е да ни дари с радост, защото имаме Бог, Който се интересува от хората, Който се е въплътил в човек, за да живее като един от нас; Който умря, за да ни спаси.

Нашата задача е следната: потапяйки се в светлината на Исус, която ни преобразява в Негово подобие, да помогнем на всички хора да Го познаят.

Никога не сме били упълномощавани да бъдем строги надзиратели на морала. Призовани сме обаче да свидетелствуваме за Исус. Защо трябва да живеем в съмнения? Та това не значи ли, че се съмняваме в могъществото на Бога?

Нека с радост разнасяме вестта за второто идване на Исус. Помните ли ангела, който казва: „Не бойте се, защото, ето, благове-

ставам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде“ (Лука 2:10)

Това е радостта на спасението. Ние влизаме в Божието царство, когато с вяра приемем този незаслужен дар, приготвен от Исус за нас още преди да сме дошли при Него.

Ние сме в добри ръце. Нека не рискуваме да развалим всичко поемайки нещата в свои ръце. Нека не съжителстваме със съмнението и с постоянно чувство за вина. Но с вяра да вървим в пътя на дълга и любовта, с вяра да изповядваме остатъците от греха в себе си, с вяра да продължим напред въпреки всичко! И вечността е наша! Това е добрата вест, която Исус ни донесе, слизайки от небето. Няма по-добър подарък по случай Рождество от вестта за спасението на всеки, който вярва в Христа!

Нека се върнем към Лука 2:8: „И на същото място имаше овчари, които живееха в полето, и пазеха нощна стража около стадото си“.

В късната тези овчари нощ говориха за Бога и Го славеха. И точно на тях бе открита благата вест. Исус се роди на този свят, но не избра дипломатически път, не уведоми за идването Си тези, които са на власт и не им иска разрешение. Някой трябва да бъде известен. И Исус изпрати Свои посланици до овчарите, до тези, които са извън пределите на цивилизираното общество. Свещениците знаеха всичко за Бога, но не Го познаваха и не Го приемаха. Овчарите не познаваха и една буква от закона, защото са неграмотни. Не значи ли това, че не могат да бъдат спасени? Но ето, вестта е съобщена точно на тях. На пръв поглед изглежда нелогично. Какво ли означава всичко това?

Означавало е и означава, че нашия начин на мислене НЕ се отъждествява с Христовия. По онова време има твърде много нечистота там, където е трябвало да бъде най-чисто.

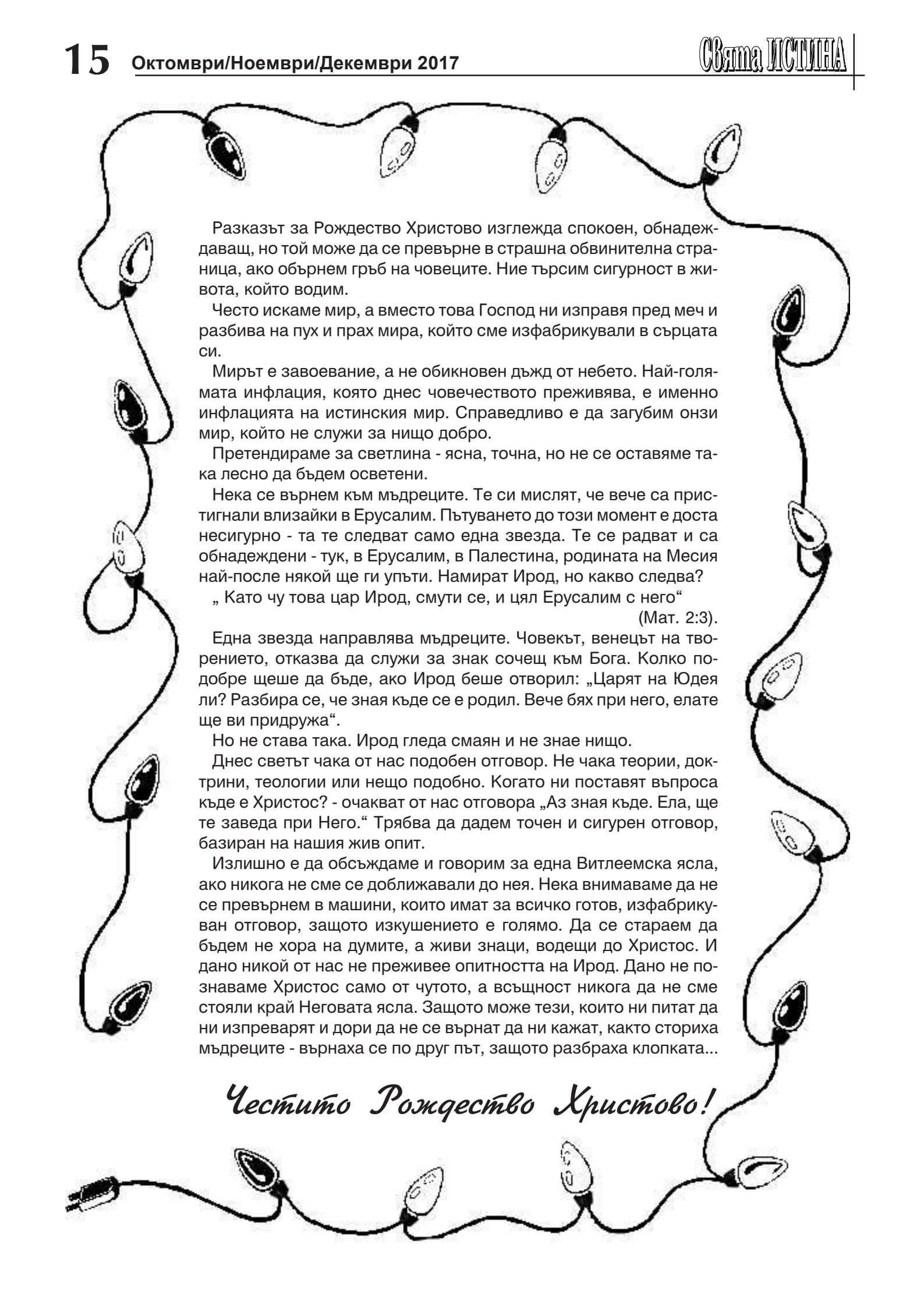
Бог вижда нещата по различен начин. Например: големите трябва да станат като малките; първите ще бъдат последни; угнетените са блажени.

Радостната новина за раждането на Спасителя е съпроводена с редица ангелски изненади. Като начало радостната вест става достъпна за хората, които са „отвън“, докато тези, които са „отвътре“ остават разочаровани. Нека това бъде предупреждение за нас, които сме вътре в църквата, за да не останем неприятно изненадани.

Ето, и на мъдреците, които са чужденци, Исус дава знак. После се открива като Месия на една самарянката, която на всичкото отгоре не е и с най-добрата репутация. Възкръснал, най-напред се явява на Мария, една покаяла се грешница. Този списък може да продължи...

И така, овчарите са първи! И в центъра на събитието, едно новородено Детенце.

Днес много хора Му отдават заслужено внимание, често обхванати от нежни чувства, смесвайки това свое усещане с християнството.

Разказът за Рождество Христово изглежда спокоен, обнадеждаваш, но той може да се превърне в страшна обвинителна страница, ако обърнем гръб на човеците. Ние търсим сигурност в живота, който водим.

Често искаме мир, а вместо това Господ ни изправя пред меч и разбива на пух и прах мира, който сме изфабрикували в сърцата си.

Мирът е завоевание, а не обикновен дъжд от небето. Най-голямата инфлация, която днес човечеството преживява, е именно инфлацията на истинския мир. Справедливо е да загубим онзи мир, който не служи за нищо добро.

Претендирате за светлина - ясна, точна, но не се оставяме така лесно да бъдем осветени.

Нека се върнем към мъдреците. Те си мислят, че вече са пристигнали влизайки в Ерусалим. Пътуването до този момент е доста несигурно - та те следват само една звезда. Те се радват и са обнадеждени - тук, в Ерусалим, в Палестина, родината на Месия най-после някой ще ги упъти. Намират Ирод, но какво следва?

„Като чу това цар Ирод, смути се, и цял Ерусалим с него“
(Мат. 2:3).

Една звезда направлява мъдреците. Човекът, венецът на творението, отказва да служи за знак сочещ към Бога. Колко по-добре щеше да бъде, ако Ирод беше отворил: „Царят на Юдея ли? Разбира се, че зная къде се е родил. Вече бях при него, елате ще ви придружа“.

Но не става така. Ирод гледа смаян и не знае нищо.

Днес светът чака от нас подобен отговор. Не чака теории, доктрини, теологии или нещо подобно. Когато ни поставят въпроса къде е Христос? - очакват от нас отговора „Аз зная къде. Ела, ще те заведа при Него.“ Трябва да дадем точен и сигурен отговор, базиран на нашия жив опит.

Излишно е да обсъждаме и говорим за една Витлеемска ясла, ако никога не сме се доближавали до нея. Нека внимаваме да не се превърнем в машини, които имат за всичко готов, изфабрикуван отговор, защото изкушението е голямо. Да се стараем да бъдем не хора на думите, а живи знаци, водещи до Христос. И дано никой от нас не преживее опитността на Ирод. Дано не познаваме Христос само от чутото, а всъщност никога да не сме стояли край Неговата яsla. Защото може тези, които ни питат да ни изпреварят и дори да не се върнат да ни кажат, както сториха мъдреците - върнаха се по друг път, защото разбраха клопката...

Честито Рождество Христово!

Спасени чрез СТРАХ

Ной, жена му, синовете и съпругите им влязоха в ковчега, за да избегнат смъртта ... Седем дни по-късно потопът беше факт.

„И поради водите на потопа влязоха в ковчега Ной, синовете му, жена му и снахите му с него. От чистите животни и от нечистите животни, от птиците и от всичко, което пълзи по земята, влязоха в ковчега две по две при Ноя, мъжки и женски, според както заповядва Бог на Ноя. И след седмия ден водите на потопа заляха земята“ (Битие 7:7-10).

Повече от век Ной убеждаваше хората, че ще има потоп и да построят ковчег. На всички беше ясно, че вратата на спасението е отворена за тях. Но заети със светски неща, подигравайки се, те не се възползваха от този факт. Дори удивителната процесия на животни, влизали в ковчега не ги впечатли достатъчно.

И когато невидима ръка затвори вратата на ковчега и я заключи, те продължиха да ядат, да пият, да се женят и омъжват.

Бяха само леко учудени.

Докато не дойде дъждът. Сенити внезапно, те наблюдаваха в недоумение и ужас как водите се издигат нагоре, и нагоре. Започнаха отчаяно да бълскам по вратите на ковчега и да се молят за помощ, и съвсем искрено съжаляваха, че не са направили същото, за което Ной ги беше умолявал в продължение на

десетилетия. Искаха да влязат вътре.

Не беше търбре късно. Ной не можеше да отвори вратата.

Бог също. Беше ли променил решението си? Или знаеше, че една подбуда от ужасяващ страх не е спасителна.

Ако Бог можеше да спаси хора, които пожелават доброто само от страх, тогава Той щеше да отвори вратата на ковчега и да ги посрещне с „Добре дошли!“.

В такъв случай щеше да спаси Ахан от сипещите си върху него камъни, или Корей; или приятелите му, когато земята се отваряше, за да ги погълне.

Но макар страхът да е наистина голям „мотиватор“, той е лош учител. Макар да ни казва, че има голяма болка в живеенето далеч от Бога. Той не представя Бог. Инжектира адреналин в сърцето, но не и любов. Ужасява, но не печели.

Измокрените хора, извън ковчега, бяха единствено впечатлени от надигащото се ниво на водата, а не от онзи, който така милостиво им беше осигурил път за спасение.

И ако въпреки всичко Бог ги беше пощадил, те много скоро биха затънали отново в старата си, греховна, водеща към самоунищожение мизерия.

Спасението не е избягване на удавянето, а свято поклонение и доверие в Спасителя.

Бог не изпрати потопа, за да изплаши хората и те да се спасят, но да остане в допир с

протегнатите ръце на онези, чиито сърца все още бяха отворени към Него.

Уповащите на Бога по онова време бяха изчезващ „вид“, изложен на опасността да загине безвъзвратно. И Бог предприе една „смела“ крачка и създава нов „резерв“, от който те могат да се умножават

Строителството на старозаветния и новозаветния храм

Първото нещо, което Бог направи за народа Си при извеждането му от Египет, бе да го защити от преследващата го египетска войска. След славното им избавление при Червено море, задоволи телесните и духовните им нужди.

Първото нещо, което Бог изиска от народа Си бе: „да Ми направят светилище, за да обитавам между тях“ (Изход 25:8).

Народът трябваше да го направи под ръководството на Мойсей, но според Божия план и образец. Това му бе изрично заповядано: „Внимавай да ги направиш по образеца им, който ти бе показан на планината“ (Изход 25:40).

Религията, дадена от Бога е единственото нещо, което може да ни доведе при Него. И когато направиха всичко, както Бог им каза, Божията слава изпълни светилището. Неговата цел бе да доведе народа до пълна хармония със Себе Си.

За народа светилището беше:

- център на неговите мисли;
- център на неговите планове;
- център на неговата дейност;
- център на неговото общение;
- център на неговото богослужение;
- център на неговата сила и възновение
- гордостта на еврейската нация.

Старозаветния храм

В Стария завет се говори за построяването на три храма през три различни периода от историята на Израил.

Скинията, построена под ръководството на Мойсей, пригодена за пътуванията през пустинята, която лесно можеше да се слободява и разглобява.

Соломоновият храм беше построен при нормални условия. Израел вече се беше настанил в Ханаанската земя и бе в мирно съжителство със съседите си. Беше златния век на еврейската нация. Импозантната постройка на храма беше най-величествената, най-красивата, най-богатата града, едно от седемте чудеса на света. А и Соломон не пестеше никакви средства за изграждането на храма.

Характерно за строежа беше, че материалите се подготвяха в страни от строителната площацка, номерираше се и се слободяваше так там. Това показва, че в официалния салон за богослужение всичко трябваше да се провежда в пълен ред, с благоговение, със страхопочитание.

Храмът след Вавилонския плен беше построен при изключително големи трудности, при наличие на врагове отвън и вътре. Строежът се издигаше по плановете на Соломоновия храм, но нямаше неговото великолепие. Беше завършен в определено време с Божията сила и освещение.

Общото в строителството на трите храма беше:

- народът трябваше да го построи под ръководството на верни служители, при строителното спазване на показания от Бога образец.
- Насърчени от примера на ръководителите, всички участваха с всичко, което можеха.
- за Бога се даваше най-хубавото, най-скъпото, най-ценното, най-най-най- ...
- В богослужението всичко се изпълняваше в определен ред, с чувство за отговорност, благоговение и страхопочитание пред живия Бог. И само тогава Божията слава изпълваше храма.
- Колкото и големи да бяха трудностите вътре и отвън, с Божията сила и мъдрост храмът беше завършван.

Новозаветния храм

„Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?

Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, който храм сте вие“ (1. Кор. 3:16-17).

„И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както рече Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат любе““ (2. Кор. 6:16).

Човекът беше създаден по Божий образец и подобие, Бог трябваше да обитава в него. Това беше условието, за да може човекът да живее един щастлив и пълноценен живот.

Грешникът е напълно безсилен да победи със свои сили греха в пътта, т.е. безсилен е да построи новозаветния храм, защото той не се строи с ръце, но е духовен храм.

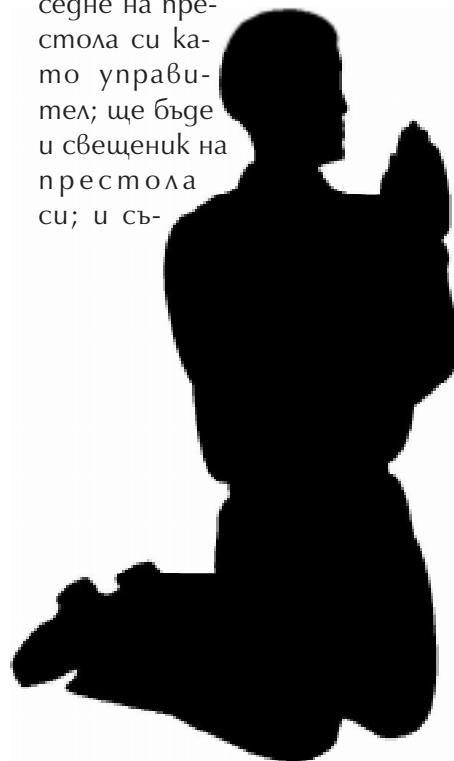
Бог не изисква от народа Си да построи новозаветния храм, защото не може, той не се

строи с ръце.

Човекът може да построи молитвен дом от камъни, дървета, плат или други материали. Тогава:

Кой може да го построи?

„Така говори Господ на Силите, Който казва: Ето мъжът, чието име е Отрасъл; Той ще израсте от мястото си, и ще построи храма Господен. Да! Той ще построи храма Господен; и като приеме славата, ще седне на престола си като управител; ще бъде и свещеник на престола си; и съ-

вещание за установление на мир ще има между двамата.“ (Захарий 6:12-13)

Христос взе нашата враждебна на Бога плът и с пълно упование на Него издейства сила и победа над греха в плътта. Христос го дължи да направи света отново един. До сега съществуваше закон за раздялата, разделението между народите, между човек и животните и в самия човек. Навсякъде имаше борба. Между правда и неправда, добро и зло, страсти и разум. Тогава го дължи Христос, за да отстрани всяко противоречие, за да направи мост над пропастта, за да станат едно Божият и човешкият свят.

Нашето участие

Чрез Вяра в Иисус Христос, като наш Спасител, ние го упълномощаваме да построи храма на характера в сърцето ни, който е новозаветния храм.

„Ще Ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във Вас, и, като отнема каменното сърце от плътта Ви, ще Ви дам меко сърце.

И ще вложа Духа Си вътре във Вас, и ще Ви направя да ходите в повеленията Ми, да пазите съдбите Ми, и да ги извършвате“ (Захарий 36:26-27).

Ето и завършения новозаветен храм:

„Чрез Вяра да се всели Христос във Вашите сърца, тъй че закоренени и основани в любовта да бъдете силни да разберете заедно с всичките све-

тии, що е широчината и дължината, височина-та и дълбочината, и да познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните в цялата Божия пълнота.

А на Този, Който, според действащата в нас сила, може да направи несравнено повече, отколко искаме или мислим“ (Ефес. 3:17-20).

Божието дело на земята е построяването на новозаветния храм, храма на характера. Ние не можем да го построим със собствени сили, но чрез Вярата в нашия Спасител можем да издействаме Божието благоволение и милост, които ще го построят.

Това е надеждата на славата. Дано не пропуснем благоприятното време да се вградим в този храм и да отразяваме Божията слава. □

Корените на злото

Злото изобилства в нашия свят. Не се налага да се връщаме назад в историята, за да се уверим в това.

Склонността към злото е типична човешка характеристика. Корените на злото са във всички нас.

Християнството отдавна проповядва тази истина от естеството на човека.

Библията казва:

„Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае?“

(Еремия 17:9-10)

„Няма праведен ни един“

(Римл. 3:10)

„Ако речем, че нямаме грех, лъжем себе си, и истината не е в нас“

(1. Йоан 1:8).

„Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Иисус дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз“

(1. Тим. 1:15).

Християнството не разделя хората на добри християни и лоши невярващи. Библията

описва хората едновременно като „грешници“ и като „праведници“.

Корените на злото остават дори в новородения християнин - те са под контрол в него, когато вярващия позволява на Светия Дух да ги управлява, но винаги когато се отдае благоприятна възможност, те са готови да избутят.

Отначало учениците на Христос не разбираха тази истината. Особено когато Иисус им каза, че един от тях ще Го предаде, те протестираха. Най-яростно се възпротиви Петър, и именно той се провали най-се-риозно.

Най-застрашените хора са онези, които са уверени, че ще постъпят правилно и не признават своята уязвимост пред силата на злото.

Един ден,

когато смъртното се облече в безсмъртие, корените на злото ще бъдат напълно унищожени. Дотогава обаче, не трябва никога да забравяме, че те са в нас и само Бог може да ни предпази от действието им!

Зашо можем да вярваме на Библията?

Някои учени смятат, че Бог е диктувал всяка дума в Библията. Други твърдят, че тя не е нищо повече от една колекция от древни предания и традиции. Трети вярват, че историята в нея образува абсолютно реални събития, а за четвърти е сборник от легенди и митове.

Така, че въпросът, който трябва да поставим е: Може ли да се вярва на Библията? За мен отговорът е категоричен: Да. Най-малко по три причини.

Археологията

По едно или друго време скептиците винаги са подлагали на съмнение достоверността на почти всяка история в Библията. През последните 100 години обаче археологическите доказателства са потвърдили всяка една от въпросните истории.

Цар Валтасар от 5 гл. на книгата Данаил

Пророк Данаил доказва, че Валтасар е на престола на Вавилонската империя преди завладяването на Мидо-Персия.

До към края на 19 в. всички съществуващи дотогава вавилонски надписи сочат Набонид като последния Вавилонски цар - факт, който води учениете до заключението до заключението, че Валтасар е измислен от Давид образ.

Клинописни плочки, открити след 1860 г. показват, че Валтасар е царувал едновременно с ба-

ща си Набонид.. Известно е, че за разлика от Валтасар Набонид е царувал в друга част от Вавилон. А Валтасар е бил на престола в столицата, когато Вавилон е бил превзет.

Цар Давид

Давид - една още по-важна от Валтасар библейска личност - е бил считан от учениите за измислен образ Но неотдавна археолози откриха каменен надпис, съдържащ израза:

Домът Давидов - неопровержимо съотношение към кралската династия, основана от Давид.

Пророчеството

Вярата на всеки човек се подсилва от пророчествата:

Някои либерални учени, твърдят, че Давидовата книга е написана не през 6 в. пр. Хр., когато записаното историческо събитие действително се е случило, а през 2 в. пр. Хр. Рим издава на власт през 2 в. пр. Хр., докато предсказанията на Данаил са направени още през 6 в. пр. Хр. Очевидно за обикновения човек от 6 в. е било невъзможно да предскаже кога сили ще владеят средиземноморските градове стотици години по-късно.

Добре, но как да се объясни, че Данаил е предсказал не само изването на Персия, Гърция и Рим след Вавилон, но и завладяването на последната империя от няколко варварски племена, от

които ще се образуват различни нации, а не една единствена империя? А точно това е, кое-то се случи. Т.нар. „варварски племена“ от Северна Европа завладяха Римската империя през 4 и 5 в. сл. Христа и допринесаха за многонационалността на Европа днес.

Времето на Исусовото дело

Още по-забележително е Давидовото пророчество, в кое-то се предсказва точната година на началото на Исусовото дело.

Ерусалим бе унищожен от Вавилон, а голяма част от гражданите му бяха отведени като пленници. Три персийски князе издаха укази, с които позволяваха на евреите да се завърнат в родината си, но единственият, който постановяваше изграждането на Ерусалим, както се изискваше в Давидовото пророчество, бе изаденият от Армаксеркс указ, датиращ от 417 г. пр. Хр.

Просто аритметично изчисление показва, че Данаиловите 483 години приключват през 27 г. сл. Хр.

Исус беше помазан за службата Си чрез водното кръщение, извършено от Йоан Кръстител. А от детайлната хронологична информация, която ни дава Лука, знаем че това кръщение с споменато именно през 27 г. сл. Хр. Така Данаил представя точната година на началото на Исусовото общество дело!

Това е едно мощно доказателство, че можем да вярваме на Библията като на Божие послание към човечеството.

Лично преживяване

Колкото и силни и впечатляващи да са археологически доказателства и пророчества помърждаващи достоверността на Библията, за мен най-важното доказателство е промяната, настъпваща в живота на всеки християнин, който истински се е докоснал до Библията.

Библията, и в Стария и Новия завет, ни запознава с един Бог, Който ни обича и проща.

Старият завет описва този Бог така: „Господ, Господ, Бог жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вярност, Който пази милост за хиляди поколения, проща

беззаконие, престъпление и грех, но никак не обезвръща виновния, въздава беззаконието на башите върху чадата и върху внуците им, до третото и до четвъртото поколение.“

В Новия завет Иисус казва: „Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“

А апостол Павел - безспорно най-големия теолог на всички времена - казва, че Бог не иска от нас да победим всичките си грехове, преди да отидем при него. Той първо ни проща и след това ни помага да ги победим. **Точно от такъв Бог имаме нужда!**

Като слабо човешко същество понякога се чувствам ужасно виновен за грешките на мое то поведение, които са резултат от недостатъците на характера ми.

Бог обаче, не само ни проща. Той ни помага да спечелим

победата над своите лоши на вици и слабости, които иначе биха съсипали живота ни.

Апостол Павел казва, че евангелието - „добрата вест за Иисус“, е Божия сила и спасение, за който вярва“. Така че праведните изисквания на закона да се изпълнят в нас, които живеем не по плът, но по дух.

Това наистина е Вярно!

Открих, че когато се обърнах към Бога, Той вложи в мен сила, която направи приближаването ми с всеки изминат ден към един идеал за моя живот, който се съдържа в Библията. Това стана чрез радикално пренареждане на приоритетите м, емоциите, ума ми - това, кое то Павел нарича „обновяване на ума“.

Бог замени страховете ми, напр. гнева ми - с търпение, срама ми - със самоуважение. А това за мен е най-голямото доказателство, че мога да вярвам в Библията. Както и вие! □

Божият план

След падането на Северното царство през 722 г.пр.Хр. останалото Южно царство щеше да издръжи още 135 години. Асирийците, които бяха завладели севера, заплашително напредваха на юг, и с това представляваха сериозна заплаха за останалата част от Израил. През 701 г.пр.Хр. асирийците напразно се опитаха под ръководството на Санхериб да завладеят Ерусалим, понеже Бог по един свръхестествен начин подкрепяше дома на Юда и законния цар Езекия в това трудно време. В този период между регентството на Езекия и дейността на Ездра,resp. Неемия, щяха да се развиат най-ужасните и унищожителни събития от бурната история на страната Израил.

При това във връзка с Южното царство решаваща роля в местното развитие на събитията играеха още четири съседни държави - Асирия, Вавилон, Египет и Персия -, които по-късно дадоха своя принос за падането и повторното изграждане на Ерусалим.

Това важно време беше напоено от пророческо действие чрез Еремия, Езекил и Данаил (приема се 6. век) като основни проводници за разгласяване на Божиите пророчества. Целта на Всешишния беше една и съща: Той копнееше да склучи завет с децата на Израил.

Нека хвърлим светлина върху някои от пиковите моменти от историята на Южното царство пре-

ди и по време на изгнанието във Вавилон, които могат да бъдат изведени предимно от записките на Еремия, Езекил и Данаил. Божиите мъже ясно посочват онова, което Бог желае да направи с Израил. След това ще се занимаваме малко с книгите Ездра и Неемия, описващи времето след изгнанието във Вавилон.

Еремия

Пророкът развиващ дейността си по време на управлението на цар Йосия в Южното царство. Беше призван през 627 г.пр.Хр.; служеше основно в периода между смъртта на Йосия и унищожението на Ерусалим през 587 г. пр. Хр. Посланието на пророка не беше особено разпространено; понеже възложеното му от Бога пророчество сочеше унищожение и разрушение. Плачът на Еремия много ясно отразява последствията от безответственото отношение на хората спрямо посланието на пророка. Цар Йосия беше допринесъл за последния духовен разцвет на Юда, като още на млади години се възкачи на трона. Но този период на пробуждане щеше да трае много кратко. През 612 г.пр.Хр. асирийският град Ниневия падна под властта на вавилонците, а през 605 г.пр.Хр. омаломощените асирийски трупи понесаха окончателната си загуба при Кармил. Това време беляза края на асирийското регионално върховно господство и издигането на Новото вавилонско царство. През 609 г.пр.Хр. опита на Юда да добие трайна независимост претърпя неуспех, когато трупите на Йосия бяха повалени от Фараон Нехао (който по това време се е съюзил с асирийците срещу Вавилон). След тази битка Юда се превръща във васалска държава на Египет. С разширяването на вавилонската територия на владене, все по-често се проявява и Еремия. Според документацията на пророците, Божият план може да бъде обобщен както следва:

А) Бог желае да предупреди Юда за задаващото се наказание, което ще го сполети от страна

на Вавилон.

Б) Бог възнамерява да разрушат съседните на Юда държави поради неприкритото им непослушание спрямо Словото Му.

В) Бог желае да призове по-голямата част от народа Юда към готовност за покаяние и спазване на споразуменията от Стария завет.

Г) Бог подарява на Юда послание на надежда и представя бъдещото му възстановяване на силите.

Посланието на Еремия, с което той призоваваше към отговорност и покаяние, не беше особено подкрепяно. На апела да се предадат на вавилонците (като инструмент за наказание на Израил от Господа) мнозина гледаха по-скоро като на висше предателство. Многочестно се извежда, че Божият план не може да бъде просто задраскан. Грехът има своите сериозни последствия, а един справедлив Бог трябва да съди съответно делата на хората. Тази тема често се появява и при пророците от 8 век. Така казва Доналд Вайсман:

„Еремия е осъзнал, че Бог е Бог на милостта, Който винаги призовава към покаяние, до където и да стигнат идолопоклонството на хората и пре-небрегването им на закона. Той не се противопоставяше на жертването или ритуалните деяния, но виждаше, че те могат да бъдат оправдани само, ако отразяват една искрена, основаваща се на завета с Бога връзка към небесния Отец.“ Еремия не оставил хората без надежда, както се и посочва в Еремия 31:31-34. По Божий план щеше да се сключи един нов и по-добър завет, който да способства за благословението на цял Израил.

Езекил

Този загадъчен Божий човек служеше във Вавилон основно по времето след падането на Ерусалим през 587 г.пр.Хр. Тринадесет пророчества от назованата с неговото име книга се събраха. Езекил беше сред пленниците, които през 597 г.пр.Хр. трябваше да отидат на изгнание във Вавилон. Докато Еремия живееше с останалите след превземането на града Ерусалим от вавилонците, неговият съвременник Езекил се бореше с предизвикателствата, които го очакваха във Вавилон. Посланията на двамата пророци имат доста паралели - едно допълнително доказателство за това, че Божият план в крайна сметка е бил един и същ. Господ, Йеова, желае един покорен народ, който да е готов на покаяние и сериозно от сърце, душа и разум се стреми към присъствието Му. Дори по време на изгнанието си във Вавилон сърцето на Израил остава закоравяло. Освен това там широко бяха разпространени идолослужението и лъжливите пророци. Посланието на Езекил след случая с Юда се концентрира върху бъдеща

надежда за възстановяването на царството. Чарлз Дайер казва във връзка с това:

„През последните години (преди падането на Ерусалим - уточнението е на автора) Езекил е служил във Вавилон, където е пророкувал за предстоящия крах на Ерусалим... Упадъкът на града предизвиква обрат в пророческото послание. Преди падането на Ерусалим то се е концентрирало върху предстоящото унищожение на Юда, което се благоприятстваше от неговата греховност.

След този упадък пророчеството се върти около неговото бъдещо възстановяване.“

Бог ще благослови хората, с които е сключил завет, а Той притежава както силата, така и мощта да допринесе за повторния разцвет на една независима страната Юда. Една особено интересна тема, за която пророка говори, е тази за индивидуалната отговорност на всеки един - Бог иска, всеки един да отговаря пред Него за собствените си дела. Тук Езекил се отдалечава от традиционния модел на пророците, да говори за конкретен грях. Тази индивидуална отговорност е тема, която по-късно се разглежда задълбочено в първите страници на Новият завет. В много аспекти Езекил изпреварва възможната чрез Новия завет връзка с Бога. Тласканото от Всевишния възстановяване на страната може да се разглежда символично като духовно обновление на всеки един пред Бога, което е възможно само чрез Неговото действие.

Данаил

От историческа гледна точка Данаил може да бъде отнесен към 605 г.пр.Хр. Книгата на пророк Данаил не извежда толкова ясно на преден план необходимостта на Израил от покаяние, за да се отговори на Божията воля. По-скоро подчертава, че Бог е до народът Си в критични моменти. Всевишния разкрива чрез Данаил, че Той е Господар на историята, и че събитията в света излязоха в Неговите ръце. Едмонд Хиндсон обяснява: „Данаил показва, как Бог си извоюва респект пред чуждите народи, които бяха склонни да смятат, че Йехова е прекалено слаб, за да може да освободи народа Си. Така Всевишния се прояви като Спасител за тримата младежи хвърлени в огнените пламъци (гл. 3) и за Данаил в рова при лъзовете (гл. 6). От тогава чуждите владетели признаха абсолютната власт на Йеова (3:29; 6:26-27), но и видяха присъдата, която Бога произнесе над народа Си за неговото продължаващо с векове непокорство.:

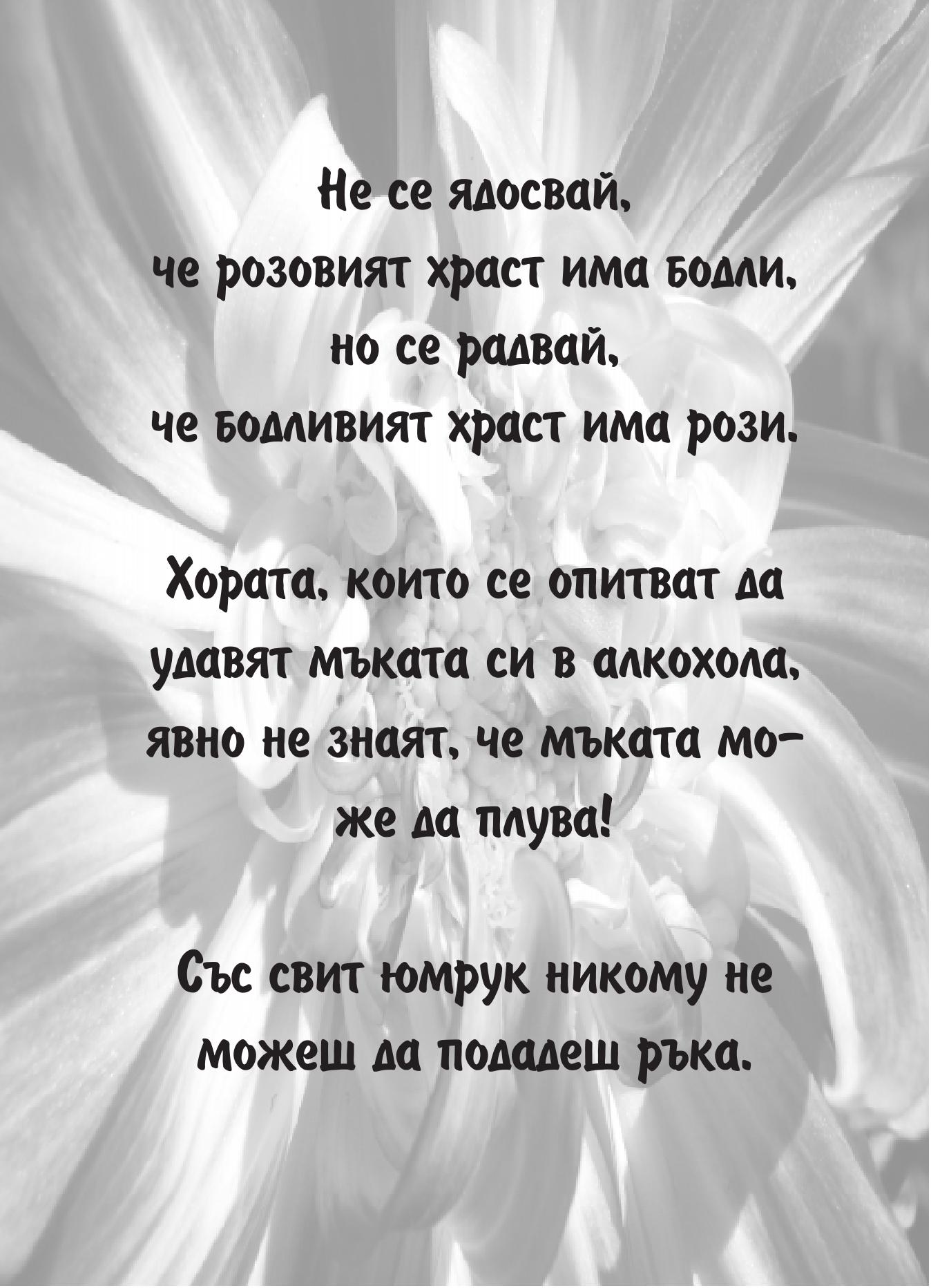
Една повтаряща се тема е зависимостта от Бога и искреността при поклонението пред Господа - неща, които сочат към основните изказвания на предишните еврейски пророци от Стария завет.

Ездра и Неемия

Стигнахме до времето след изгнанието във Вавилон. Вавилон е превзет от мадианите и персийците под ръководството на Кир. Движим се около 538 г.пр.Хр. Израилтяните можеха да се завърнат в родината си. Много бързо се постави основата за нов храм и се изгради нов олтар. Но опозицията на съседните народи стана причина работата да бъде прекратена, докато Бог не изпрати пророците Агей и Захарий, които да подтикнат хората към завършване строежа на храма. В посланието на тези пророци се включваше вестта, че Бог беше простил старите греховете на Израил и му даваше възможност за ново начало. През 515 г.пр.Хр. беше завършен строежа на втория храм. До идването на Ездра през 458 г.пр.Хр. щяха да минат още около 50 години. Дори след изгнанието си във Вавилон Израил продължаваше да страда поради някои свои стари добре известни недостатъци във вярата. С активната помощ на Ездра Бог изясни колко е важно за Него, да се върнат към завета основаващ се на закона.

Под ръководството на този пророк Израил разви самостоятелна държавна идентичност. Докато Ездра защитаваше религиозните и националните аспекти, Неемия се занимаваше повече с гражданските и социални проблеми на държавата. Преди завръщането си като губернатор на Ерусалим Неемия беше високопоставен служител във персийския дворец. Крепостните стени на Ерусалим бяха изградени въпреки супротива за 52 дни. Времето след изгнанието във Вавилон, след Ездра и Неемия, беше период на религиозно обновление за Ерусалим. Мойсеевият закон отново зает позицията си на отправна линия в живота на църквата.

От падането на Самария до времето на Ездра и Неемия пред погледа ни се редува все една и съща картина на призванието, което Бог беше изbral за Своите чада. Установяваме, че един простителен, милостив Бог желае да изгради лична, породена от любовта Му връзка с народа Си, който е готов да слуша гласът Му и да отговаря на волята Му. Това е завет, който трябва да бъде основан на абсолютно и непоклатимо доверие. Всевишният търси хора, които са готови да се покаят и имат смилено сърце. Той желае да се научим да носим отговорност за собствените си дела. И като Господар на историята Той може да се погрижи плановете Му винаги да се осъществяват - така в настоящето можем си да се доверим на Божието присъствие в живота си и на Неговата помирителна любов. □

Не се ядосвай,
че розовият храст има бодли,
но се радвай,
че бодливият храст има рози.

Хората, които се опитват да
удавят мъката си в алкохола,
явно не знаят, че мъката мо-
же да плува!

Със свит юмрук никому не
можеш да подадеш ръка.